

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **D. A.**, narozený X
státní příslušnost Moldavská republika
t. č. v X
sídlem X
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou
sídlem Hládkov 701/4, 169 00 Praha

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
 Eskort
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 10. 2020, č. j. KRPU-169035-22/ČJ-2020-040022-SV-ZZ

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Jakubovi Backovi **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 13. 10. 2020, č. j. KRPU-169035-22/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění 50 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění jejího doplnění namítal, že aplikace § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 10. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-32/MIN/KAN (dále jen „ochranné opatření“), v jeho případě, spočívajícím v tom, že žalobce vstoupil na území České republiky bez zohlednění speciálních požadavků stanovených uvedeným ochranným opatřením přijatým proti šíření nemoci označované jako COVID-19, byla nezákonná a nepřijatelná. Žalobce zdůraznil, že aplikace uvedených ustanovení spočívala především v nesprávné interpretaci pojmu „závažného narušení veřejného pořádku“. K tomuto žalobce poukázal na judikaturu vztahující se k pojmu narušení veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Odkázal konkrétně na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 5 Azs 13/2013-30, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 37/2016-55, a ze dne 10. 3. 2016, č. j. 5 Azs 2/2016-30. Žalobce dovodil, že aby cizinec představoval nebezpečí pro veřejný pořádek, muselo by jeho jednání představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalobce konstatoval, že jeho jednání nenaplnovalo výše uvedené znaky, a tudíž nepředstavovalo závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když žalobce toliko nedodržel obecné karanténní opatření stanovené v souvislosti s epidemií onemocnění COVID-19, za jejichž nedodržení by občanu České republiky hrozila nanejvýš finanční sankce, nejednalo se však o protiprávní jednání trestněprávní povahy. Dodal, že z jeho strany šlo nanejvýš o nedbalostní porušení karanténních předpisů, přičemž se v žádném případě nejednalo o šíření nakažlivé nemoci či jiné trestněprávně postižitelné jednání. Žalobce zdůraznil, že jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zneužitím tohoto institutu, který má být využíván pouze v případech skutečně aktuálního ohrožení veřejného pořádku. Dále žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 11. 2020, č. j. 41 A 60/2020-31, se kterým se ztotožnil a uvedl, že eventuelní ohrožení nakažlivou nemocí nemůže být subsumováno pod § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a potenciální nelegální pobyt nemůže znamenat ohrožení veřejného pořádku.
3. Žalobce dále namítal nezákonnost aplikace § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž sdělil, že z ničeho nevyplynula skutečnost, že by měl v nelegálním pobytu na území České republiky pokračovat, nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalované ze dne 12. 10. 2020, č. j. KRPU-169035-19/ČJ-2020-040022-SV (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“), a nespolutracovat s žalovanou. Podotkl, že se svého jednání dopustil neúmyslně, o čemž svědčí i jeho pobytová historie na území České republiky. Žalobce rovněž upozornil na skutečnost, že nebyly využity instituty zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území České republiky, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18. Žalobce konstatoval, že pro aplikaci § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nebyly naplněny podmínky, když žalovaná vycházela toliko z rozhodnutí o správním vyhoštění a ze spekulací o tom, že by se žalobce mohl nelegálního pobytu dopouštět i nadále.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení a navrhla žalobu zamítnout. Dále žalovaná podotkla, že žalobce svým pobytem a vstupem na území porušil ochranné opatření, jehož smyslem a účelem bylo přerušit souvislý epidemický proces a zabránit šíření onemocnění COVID-19, aby bylo zachráněno co největší množství lidských životů, přičemž jedním z prostředků k dosažení tohoto cíle bylo i omezení pohybu osob. Žalovaná konstatovala, že pandemie onemocnění COVID-19 probíhá na území celé Evropské unie i v zemi původu žalobce, přičemž informace o této nemoci a opatřeních spojených s touto nemocí jsou neustále aktualizovány na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví a dalších subjektů. Žalobce měl tedy možnost se s obsahem ochranného opatření seznámit, z čehož plyne, že žalobce platný zákaz vstupu a pobytu na území porušil vědomě, přičemž nadřadil své osobní zájmy nad zájem společnosti na ochraně veřejného zdraví. Žalovaná podotkla, že jelikož žalobce nemá zajištěn pobyt na území České republiky, není možné provádět kontrolu případně nařízené karantény, nebo jej testovat na virové onemocnění COVID-19, volný pohyb žalobce na území České republiky je tak bezpečnostním rizikem s ohledem na zdravotní stav osob pobývajících zde na území, přičemž v případě žalobce byla nákaza onemocněním COVID-19 prokázána a virus se tak mohl nekontrolovaně šířit populací, což by mohlo mít negativní vliv na ekonomiku České republiky a její zdravotní systém.
5. Žalovaná uvedla, že v případě nezajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, by se mohl žalobce nadále volně pohybovat po území České republiky v rozporu s ochranným opatřením, čímž by nadále trvalo riziko nekontrolovaného šíření onemocnění COVID-19. Předjetí tomuto riziku potenciálního volného šíření onemocnění COVID-19 bylo možné právě jedině zajištěním žalobce. Žalovaná dále dovodila záměr žalobce setrvat na území členských států Evropské unie z jeho nerespektování zákazu vstupu a pobytu na území České republiky a úmyslu dostat se do cílové destinace, kterou mělo být Holandsko, čímž by žalobce mařil či ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná shrnula, že zajištění cizince bylo za dané situace – snaha o zabránění šíření nakažlivého onemocnění COVID-19 – jediným účinným nástrojem k dosažení účelu a smyslu ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví. Užití mírnějších zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území nepřicházelo v daném případě v úvahu, jelikož uvedené instituty ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců (např. hlášení a zdržování se v místě pobytu, finanční záruka a povinnost hlásit se policii) nezaručovaly, že by se žalobce nadále volně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepohyboval na území členských států Evropské unie. A to vzhledem k tomu, že žalobce přicestoval bez platného dokladu a oprávnění k pobytu a především z důvodu toho, že je nakažen onemocněním COVID-19 a může být přenašečem nákazy a existuje zde nebezpečí, že nebude dodržovat rozhodnutí krajské hygienické stanice o nezbytných karanténních opatřeních či o izolaci podle zákona o ochraně veřejného zdraví. V daném případě se tak jedná o jediný efektivní a účinný právní prostředek, jak zamezit potenciálnímu šíření nakažlivého onemocnění COVID-19 ve smyslu ochranného opatření.

6. Žalovaná dodala, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu správního vyhoštění z území členských států Evropské unie. V rámci správního řízení žalovaná rovněž posoudila možné překážky správního vyhoštění a shledala, že realizace správního vyhoštění žalobce do země původu byla možná.
7. Závěrem konstatovala, že za pojem veřejného pořádku lze obecně označit stav, kdy jsou dodržována pravidla chování, legislativní či zvyková, za předpokladu, že jejich zachovávání je podle obecného přesvědčení většiny lidí v určitém místě a čase nutnou podmínkou pokojného stavu. Narušením veřejného pořádku pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, což byl i případ jednání žalobce.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení ve lhůtě pěti dnů ode dne podání žaloby nenavrhл k projednání věci nařít jednání.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
10. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. a prostudování obsahu správního spisu, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
11. Podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

12. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

13. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl dne 11. 10. 2020 zadržen hlídkou německé policie a dne 12. 10. 2020 v rámci readmisní dohody předán z Německa do České republiky, kde byl zajištěn ve smyslu § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, neboť porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví proti zavlečení a šíření onemocnění COVID-19, tedy vstoupil a pobýval na území České republiky jakožto občan nečlenského státu Evropské unie. Téhož dne bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Následně žalobce vypověděl do protokolu ze dne 12. 10. 2020, že je občanem Moldavské republiky, bydlí v X, X, Moldavská republika, zde žije v rodinném domě spolu se svými rodiči, jeho sourozenci žijí jinde. Z Moldavské republiky vycestoval dne 10. 10. 2020 letecky do Istanbulu. Odtud pokračoval mikrobusem přes Rumunsko a Maďarsko. Cílem jeho cesty bylo Holandsko, kde se chtěl ubytovat a najít si práci. Tuto cestu absolvoval společně se svým kamarádem, se kterým byl i zadržen. Dále uvedl, že je mu známo, že na území schengenského prostoru může cestovat na biometrický pas a pobývat zde 90 dnů ve 180 dnech a pokud chce pracovat musí mít vízum nebo povolení. K otázce, zda věděl o tom, že překročil pobyt na území schengenského prostoru o 25 dní, když do něj nejprve vstoupil dne 26. 2. 2020 a vystoupil dne 5. 8. 2020 a následně do něj opět vstoupil dne 10. 10. 2020, uvedl, že v období od 26. 2. 2020 do 5. 8. 2020 byl v Německu, ze kterého letecky vycestoval, jelikož mu bylo německou policií nařízeno opustit území Spolkové republiky Německo. Nikdy na území České republiky ani Evropské unie nežádal o pobyt nebo o azyl. Žalobce dále sdělil, že nevěděl, že nemůže do České republiky cestovat ani, že se na něj nevztahuje některá z výjimek pro vstup na její území. Dále uvedl, že nedisponuje žádným tesem na COVID-19, svůj vstup na území České republiky nenahlásil krajské hygienické stanici ani se nepodrobil karanténě v žádném ze států Evropské unie. Žalobce uvedl, že na Českou republiku ani jiný členský stát Evropské unie nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani jiné vazby, v návratu do vlasti mu nebrání žádné překážky, nehrozí mu tam žádné nebezpečí a pro návrat má dostatek finančních prostředků, popřípadě má možnost si je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zajistit a rád by sám dobrovolně vycestoval zpět do Moldavské republiky. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaná si jako podklad pro vydání napadeného rozhodnutí obstarala zprávu Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 12. 6. 2019, dle níž byla Moldavská republika vyhodnocena jako bezpečná země původu. Dne 12. 10. 2020 žalovaná vydala rozhodnutí o samotném správním vyhoštění žalobce a následně dne 13. 10. 2020 vydala napadené rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění.

14. Soud dále uvádí, že žalobce byl dne 6. 11. 2020 propuštěn ze zajištění a téhož dne bylo realizováno správní vyhoštění žalobce do země původu.
15. Soud konstatuje, že žaloba spočívá na dvou liniích žalobních námitek. První soubor námitek se týká nezákonnosti zajištění žalobce aplikací § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož nebyly naplněny podmínky pro podřazení jednání žalobce pod pojem závažného narušení veřejného pořádku. Druhý soubor námitek spočívá na nezákonnosti zajištění žalobce aplikací § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož v řízení nebyly zjištěny skutečnosti, z nichž by bylo patrné, že by měl žalobce pokračovat ve svém nelegálním pobytu na území České republiky, nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění a nespolupracovat s žalovanou. Rovněž v tomto směru nebylo namísto zajištění za účelem správního vyhoštění užito mírnějších institutů zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území České republiky ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
16. Podle § 68 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) ochranná opatření před zavlečením vysoce nakažlivých infekčních onemocnění ze zahraničí stanoví a o jejich ukončení rozhodne Ministerstvo zdravotnictví. Osoba, která má ve vlastnictví, správě nebo užívání prostory, zařízení nebo pozemky, na nichž mají být ochranná opatření prováděna, je povinna v nezbytném rozsahu poskytnout příslušnému orgánu ochrany veřejného zdraví součinnost při organizování a provádění ochranných opatření. O druhu a způsobu provedení protiepidemického opatření, kterému se podrobí fyzická osoba, rozhodne a poskytovatele zdravotních služeb, který je provede, rozhodnutím stanoví místně příslušný orgán ochrany veřejného zdraví. Místní příslušnost orgánu ochrany veřejného zdraví se řídí místem, kde se fyzická osoba v době zjištění rozhodných skutečností zdržuje.
17. Podle bodu I. 4 ochranného opatření vydaného Ministerstvem zdravotnictví s účinností ode dne 5. 10. 2020 se nařizuje zákaz vstupu na území České republiky pro všechny občany třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu COVID-19 dle bodu III. 1 a pro občany třetích zemí, kteří mají přechodný nebo trvalý pobyt v těchto zemích; to neplatí:
 - a) pro cizince s povolením k dlouhodobému nebo trvalému pobytu v zemích s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19 dle bodu III. 1,
 - b) pro držitele platného dlouhodobého víza, průkazu o povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu na území České republiky vydaných Českou republikou,
 - c) pro cizince, kterým bylo Českou republikou po 11. květnu 2020 vydáno krátkodobé vízum,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- d) pro cizince s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem v Evropské unii,
 - e) pro rodinné příslušníky ve smyslu § 15a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, občanů České republiky nebo občanů Evropské unie s bydlištěm na území České republiky,
 - f) je-li vstup těchto cizinců v zájmu České republiky, pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem,
 - g) pro pracovníky mezinárodní dopravy, pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem,
 - h) pro akreditované členy diplomatických misí v České republice včetně soukromých služebních osob, držitele diplomatických pasů cestujících do České republiky do 14 dní za služebním účelem a úředníky mezinárodních organizací registrované u Ministerstva zahraničních věcí,
 - i) v naléhavých mimořádných situacích (potřeba poskytnutí plánovaných zdravotních služeb, plnění povinnosti uložené soudem, cesta na základě předvolání státního orgánu, výkon soudního rozhodnutí, úřední jednání, nezbytná péče o blízké rodinné příslušníky, kteří nejsou schopni se o sebe sami postarat, výkon práva péče o nezletilé dítě nebo styk s ním, jiné humanitární situace), pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem
 - j) pro cizince, který s občanem České republiky nebo s občanem Evropské unie s přechodným pobytem nad 90 dnů nebo trvalým pobytem v České republice, který v čestném prohlášení o partnerském vztahu přijal závazky uvedené v bodě I. 5, má prokazatelný trvalý partnerský vztah, žije s ním prokazatelně ve společné domácnosti a bylo mu za účelem umožnění vstupu na území České republiky podle tohoto bodu vystaveno potvrzení Ministerstva zahraničních věcí;
18. Podle bodu III. 1 ochranného opatření Ministerstvo zdravotnictví platí, že seznam zemí nebo jejich částí s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19, včetně označení zemí pro účely bodu I. 11 a regionů pro účely bodu I. 2. písm. e), je stanoven sdělením uveřejněným na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví.
19. Sdělením, na které odkazovalo předcházející ustanovení ochranného opatření, je v daném případě sdělení Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 10. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-33/MIN/KAN, kterým byl vydán seznam zemí nebo jejich částí s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19 s účinností ode dne 5. 10. 2020. Mezi zeměmi uvedenými v tomto seznamu nebyla uvedena Moldavská republika, již je žalobce státním příslušníkem.
20. Soud k odůvodněnosti aplikace § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců konstatuje, že v daném případě žalobce svým jednáním skutečně závažným způsobem narušoval veřejný pořádek, jelikož vstoupil na území České republiky jako občan Moldavské republiky v rozporu s ochranným opatřením vydaným ve snaze zamezit zavlečení infekčního onemocnění COVID-19 na území České republiky, které Ministerstvo zdravotnictví vydalo na základě zákonného zmocnění podle § 68 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, přičemž Moldavská republika nebyla uvedena na seznamu zemí s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19. Soud podotýká, že ochranné opatření stanovuje

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákaz vstupu na území České republiky občanům třetích zemí z preventivního důvodu zamezení zavlečení infekčního onemocnění COVID-19 na území České republiky, přičemž pro funkčnost takto aplikované ochrany veřejného zdraví je třeba na každého cizince, který v rozporu s ochranným opatřením vstoupí na území České republiky hledět jako nositele daných patogenů, a tudíž je nutné zamezit jeho volnému pohybu na území, aby nemohl případně šířit předmětné onemocnění. V dané situaci je zcela irrelevantní, že žalobce vstoupil na území v rozporu s ochranným opatřením z nedbalosti, když si nezjistil informace o opatřeních přijatých v souvislosti se šířením onemocnění COVID-19 v České republice, jelikož sledovaným prioritním zájmem a účelem ochranného opatření je ochrana veřejného zdraví.

21. K objasnění obsahu pojmu závažného narušení veřejného pořádku soud dodává, že podle § 9 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců policie odepře cizinci vstup na území, jestliže nesplňuje požadavky stanovené opatřením Ministerstva zdravotnictví před zavlečením infekčního onemocnění ze zahraničí podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Cizinci se rovněž neudělí krátkodobé vízum v případě, že nesplňuje požadavky opatření před zavlečením infekčního onemocnění ve smyslu § 20 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců, obdobně je cizinci zrušena platnost víza k pobytu nad 90 dní, jestliže by mohl při dalším pobytu na území ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v opatření před zavlečením infekčního onemocnění ve smyslu § 37 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců (obdobně § 37a odst. 2 písm. d), § 46a odst. 2 písm. g), § 46d odst. 2 písm. b), § 46f odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců apod.). Z citovaných zákonných ustanovení, které mají za cíl ochranu veřejného zdraví prostřednictvím odeprání vstupu či neudělení, neprodloužení nebo zrušení pobytových oprávnění cizinců trpících infekčním onemocněním stanoveným ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, je patrná vysoká priorita ochrany veřejného zdraví a závažnost jednání cizinců, které je v rozporu s ochranou veřejnou zdraví. Lze tedy uzavřít, že předmětné jednání žalobce spočívající ve vstupu na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví bylo závažným narušením veřejného pořádku ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
22. K argumentaci žalobce rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 11. 11. 2020, č. j. 41 A 60/2020-31, zdejší soud uvádí, že dospěl k odlišnému právnímu názoru než Krajský soud v Brně, neboť dle jeho názoru není možno v daném případě použít pouze jazykovou metodu výkladu. Současná epidemická situace vyvolaná šířením nemoci COVID-19 je natolik závažná, že vláda České republiky přistoupila k vyhlášení nouzového stavu a následně k přijetí dalších protiepidemických opatření.
23. V daném případě má soud za to, že kategorie veřejného pořádku a ochrany veřejného zdraví nejsou neprostupnými a zcela oddělenými kategoriemi. Vedle toho pojem veřejný pořádek není přesně definovanou kategorií a do jeho obsahu patří dodržování veřejnoprávních předpisů obecně, tedy i předpisů určených k ochraně veřejného zdraví, ale i organizace vstupu a pobytu cizinců na území České republiky. V tomto případě ignorování a porušování předpisů týkajících se ochrany veřejného zdraví a omezení vstupu cizinců na území České republiky představuje zároveň skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti na dodržování veřejnoprávních předpisů určených cizincům, které mají zabránit dalšímu šíření uvedené nemoci.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Soud navazuje na výše uvedené úvahy tím, že nebylo namístě užití žádného zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jelikož tato zvláštní opatření nezaručují, že by se žalobce nadále volně nepohyboval na území, zvláště za situace kdy byl u žalobce proveden pozitivní test na přítomnost onemocnění COVID-19 a byl tak nositelem patogenů. Proto žalovaná správně uvedená zvláštní opatření neaplikovala a rovnou přistoupila k zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, jelikož jediné tak bylo možné efektivně dosáhnout sledovaného cíle, a to ochrany veřejného zdraví zabráněním volného pohybu žalobce (nositele patogenů, jelikož byl dne 12. 10. 2020 žalobce pozitivně testován na přítomnost onemocnění COVID-19 a dále z důvodu toho, že země původu žalobce nebyla uvedena na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu onemocnění COVID-19) v rámci populace na území České republiky a tím zamezit zavlečení infekčního onemocnění COVID-19. Soud dodává, že v případě hypotetického nezajištění žalobce, by pro žalobce následovalo nařízení izolace ve smyslu bodu I. 3 ochranného opatření, přičemž žalobce nemá na území České republiky žádné místo pobytu, proto by u něj bylo fakticky nemožné případně nařízenou izolaci vykonat, natož kontrolovat. Soud se tedy ani s touto žalobní námitkou neztotožnil.
25. K námitce, že ve správním řízení nebyly zjištěny skutečnosti, z nichž by žalovaná mohla dovodit, že žalobce by měl v nelegálním pobytu na území České republiky pokračovat, nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění a nespolupracovat s žalovanou, soud nepřisvědčil. Žalobce během správního řízení do protokolu ze dne 12. 10. 2020 uvedl, že cílem jeho cesty bylo Holandsko, byla tedy namístě oprávněná obava, že by žalobce po propuštění ze zajištění pokračoval v cestě bez pobytového oprávnění do uvedené destinace. Tedy byl dán důvod pro zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož existovalo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
26. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
27. Současně soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a ta je navíc ani nepožadovala.
28. Výrokem III. rozsudku soud dle § 35 odst. 10 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému právnímu zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2020, č. j. 75 A 25/2020-20. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí věci – § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 4. prosince 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)